

Geniuspolari

2/1993

HEI VAAN...

kaikki vanhat ja uudet jäsenet. Jälleen on yksi kesä takanapäin täynnä muistoja esiintymisistä ja matkoista. Kesän kohokohta varmasti monelle oli Unkarin matka, jonne tässäkin lehdessä vielä palataan. Mutta uusille jäsenille olisi varmaan hyvä kertoa hiukan seurastamme.

Seuramme Helsingin Pitäjän Tanhujat ja Spelarit on perustettu 14.1.1982. Tällä hetkellä siinä on noin 70 aikuisjäsentä ja 100 lapsijäsentä, mutta määrät vaihtelevat lähes vuosittain. Puheenjohtajanamme toimii Jorma Pessi.

Seuramme on yhteistyössä Suomen Kansantanssin Ystävien (SKY) ja Kansantanssin Nuorten Liiton (KTNL) sekä Vantaan kaupungin kanssa, ja tarkoituksenamme on vaalia kansanperinnettä musiikin ja liikunnan puitteissa.. Meillä on ollut kunnia edustaa Suomea ja Vantaata monissa eri maissa, joissa ystävyysseuramme ovat meidät vastaanottaneet. Nuoret ovat käyneet Ruotsissa, Virossa ja Unkarissa, aikuiset ovat vierrailleet mm. Japanissa, Yhdysvalloissa, Kreikkassa, Italiassa, Saksassa, Belgiassa, Englannissa, Virossa, Tanskassa ja Ruotsissa. Toimintamme perustuu lähinnä Vantaan kaupungin antamiin avustuksiin sekä esiintymisistä saatuihin palkkioihin.

Tässä hiukan tietoa janoisille, mutta ohjaajilta voi kysyä lisää.
OIKEIN HYVÄÄ SYKSYN JATKOA KAIKILLE JA TERVETULOA MUKAAN TANHUAMAAN!

T: Kati

TUOHISET RYHMÄN KIRJALLISTA SATOA:

Toivon sinun polullesi
onnen kukkaa monta,
monta onnen ilon aamua ja
iltaa surutonta.

KATJA 10v.

Pupu pieni palleroinen
pahassa pinteessä on.
Kettu ansan viritti,
pupu pieni itki.

SATU 8v.

* Ei se paljon lämmitä,
* kun tulitikku palaa.
* SE se vasta lämmittää,
* kun nätti poika halaa.

RIITTA 9v.

*

* * * * *

Asui kerran metsässä tatti,
jolla oli päässään patti.

TUULIA 9v.

*
*
*
*

* * * *

Taapero, taapero patikkajalka,
patikkajalassa pikkuiset tossut.

SANNA 8v.

Toivon sinulle onnea ja
viisi pientä poikaa,
tytön hiukan isomman,
joka niitä hoitaa.

JENNI 9v.

* * * * *

Tässä terveisiä Pentuspelareiden ulkomaankirjeenvaihtajalta
Australiasta.

SYDNEY 1.9.1993

HEI !

Täällä Riitta, maapallon toisella puolella. Lämpimät terveiset teille
kaikille.

Syyskuu on alkanut; on Australian ensimmäinen kevätpäivä. Puu-
tarhessamme kukkivat atsaleat, kliiviat ja kevätesikot. Persikkapuus-
sa on pienet silmut. Naapurien pihalla sitruuna- ja greippipuut ovat
täynnä keltaisia, kypsiä hedelmiä. Appelsiini- ja mandariinipuut heh-
kuvat oranssinvärisinä.

Banaanipuista on kaikki banaanit jo kerätty pois. Luumu- ja kir-
sikkapuut kukkivat vaaleanpunaista röyhelöä. Ruoho on yhtä vihreää
aidan molemmilla puolilla ja merivesi lämpiää odottaen uimaan tuli-
joita. Harakan näköiset linnut pitävät kamalaa meteliä, punaiset ja
vihreät papukaijat ovat valloittaneet pienen pensaan, jossa näyttää
olevan jotain syötäväksi kelpaavaa. Sisiliskoja, etanoita ja hämähäk-
kejä näkyy siellä täällä. Palmunlehdet pääni yläpuolella kahisevat
tuulessa. Istun ulkona ja ajattelen teitä kaikkia.

Tuntuu aika hullunkuriselta: syyskuu onkin kevätkuukausi ja
joulukuussa, keskellä Australian kesää, pitäisi olla juhannus! Iltaisin
kuu on taivaalla selällään ja tähtitaivas on ikäänkuin nurinpäin.

Aurinko paistaa pohjoisesta, liikenne on vasemmanpuoleista
sekä autoilla että jalankulkijoilla. Ja kaikki - pienetkin lapset osaavat
englantia.

Kun Suomi siirtyy talviaikaan, aikaeromme on 8 tuntia. Loka-
kuussa Australia siirtyy kesäaikaan, silloin nousemme ylös jo 9 tuntia
aikaisemmin kuin Suomessa. Täällä maisemat näyttävät kesäisiltä
ympäri vuoden. Mikä rikkaus Suomella onkaan neljässä vuoden-
ajassaan ja valoisissa kesäöissään. Australiassa yöt ovat pilkkopi-
meitä vuoden ympäri. Täällä ollaan tosiaan kuin säkissä, katuvaloja
on harvassa.

Minä olen ikävöinyt polkupyörääni ja sauna, piimää ja ruisleipää ja lenkkimakkaraa. Lapset kaipaavat salmiakkia; sitä ei ole myytävänä Australiassa eikä ksyylitolipurkkaa. Kaupoista saa kyllä raikkaita, juuri puista poimittuja hedelmiä. Mehut ovat hyviä, lampaanliha edullista ja maukasta. Ruokaa saakin laittaa ison kattilallisen koululaisille, jotka syövät vain eväät koulussa ja tulevat nälkäisinä kotiin n. klo 4 joka päivä. Kouluissa ei järjestetä ruokailua, tunnit ovat kaksoistunteja ja taukoja on päivässä vain kaksi. - Suomessa koulut ovat paljon parempia, opettajat kivempia ja opetus mukavampaa; sanovat Emmi ja Ismo. Tuntuuko teistäkin siltä?

Olen tavannut paljon suomalaisia siirtolaisia, jotka ovat opettaneet myös lapsilleen suomen kielen. Muitakin perinteitä vaalitaan: leivotaan pullaa, piirakoita, ruisleipää, tehdään laatikkoruokia ja keittoa. Yhteisissä tilaisuuksissa lauletaan suomalaisia lauluja, kirjoja luetaan suomeksi ja täällä ilmestyy myös pieni, suomenkielinen lehti joka toinen viikko. Toimintapisteissä rukit surisevat ja kangaspuissa kudotaan räsymattoja ja poppanoita. - Ei Suomi ole ihan unohtunut.

Mukavasti jokapäiväinen arkielämä sujuu. Ihmiset täällä ovat mielestäni ystävällisiä, kohteliaita ja iloisia. Kaupunki on siisti ja ympäristö hyvin hoidettu.

Kokemushan tämä on: paljon oppii ja näkee uutta, tutustuu toisenlaisiin tapoihin ja kieliin. Mutta kyllä minulle oma maa on silti mansikka ja sinne on taas hyvä palata. Matkustamisen tarkoitus saavutetaan vasta paluun jälkeen, sitten kun on kaikki tuttu ympärillä; koti, perhe, ystävät, työ ja harrastukset.

Toivon jokaiselle mukavaa syksyä, iloista mieltä omiin harrastuksiinne, voimia koulutyöhön ja aurinkoaympärillemme.

Halataan kun tavataan Riitta

PS. Täällä on isänpäivä ensi sunnuntaina (5.9.). Mikko Alatalo tulee laulattamaan lapsia. Aikamiehet-kuoro esiintyy myös jossakin ja 25.9. tulee Katri-Helena, - sinne meillä on liput - joten suomalaista löytyy !!

UNKARIN MATKA 13.-20.7.1993

Tässä jutussa on koottu osia nuorten pitämästä matkapäiväkirjasta, jossa he kertovat omista kokemuksistaan Unkarin matkalla.

13.7. -93

Kauan kestänyt piinaava odotus on vihdoinkin päättynyt. Tänään lähdetään lopultakin Unkariin Viganó-ryhmän vieraaksi.

Lentokoneessa ruoka oli ihan kiitottävää ja Budapestin lentokentällä Sirpa odotti ja odotti ... ja vieläkin odotti laukkujaan väärän hihnan luona. Yritti nääs olla kotoisin Mohastarista.

Lopulta, kun kaikki olivat saaneet laukkunsa, lähdettiin kohti Salgótarján'ia. Bussissa Vesa soitteli haitariaan ja me muut ihastelimme auringonkukkapeitoja, joita riitti silmäkantamattomiin. Tämän kylän tytöt totesivat myös, ettei salgótarjánilaistytöjen kanssa kannata alkaa laulukilpaan. Arvaa kummat olisivat hävinneet??

Parituntisen bussimatkan jälkeen olimme vihdoinkin Salgótarjánin tanssitalolla, jossa meidät jaettiin perheisiin. Perheissä sitten syötiin ja juotiin ja tutustuttiin toisiimme. Pienen pieniä kielivaikeuksiaikin oli, mutta niistä selvitettiin käsiä huitomalla ja päätä nyökyttämällä ja tytöt sai mitä tahtoi???

PS. Päivän paras "letkautus": "Voi Jani!"

Minna + Anne

Keskiviikko 14.7.93

Aamulla heräsimme siihen, että aurinko paistoi suoraan silmiin. Tanssitalolla kokoonnuimme klo 10.00. Vaihdoimme kansallispuvut päälle ja lähdimme kaupungintalolle tapaamaan pormestaria. Pormestarin tapaaminen oli viihtyisä tilaisuus. Hän oli hyvin rento mies. Sen jälkeen esiinnyimme kaupungintalon pihalla, jonne oli kerääntynyt yleisöä. Sen jälkeen söimme kaupungintalon ruokalassa lounaan, jonka pormestari tarjosi. Lähdimme ruokailun jälkeen takaisin tanssitalolle ja vaihdoimme ripeästi vaatteet. Iltapäivällä lähdimme Salgótarjánin keskustaan vaihtamaan rahaa ja kiertelemään paikallisten tanssijoiden kanssa. Tarpeeksi kierreltyämme kävimme hakemassa puvut tanssitalolta mukaan ja suunnistimme kohti "kotia".

Loppupäivä oli vapaata, joten me käytimme tilaisuutta hyväksemme ja silitimme (taas kerran) puvut kuntoon. "Pienen" aterian ja levon jälkeen lähdimme yhden isäntäperheen kotiin viettämään iltaa paikallisten nuorten kanssa grillaamisen merkeissä. Ilta (ja osa yötäkin) meni rattoisasti juttellessa, herkutellessa ja lauleskellessa nuotion vaihtelevassa lämmössä...

Pirre + Hanna-Riikka

Torstai 15.7.1993

Aamulla nukuimme pitkään illan valvomisen seurauksena. Syötyämme maittavan aamupalan lähdimme Salgótarjánin keskustaan ostoksille. Sateen vuoksi emme viipyneet kauaa. Istuimme juomassa colaa pienessä kahvilassa ja lähdimme ajelemaan vuorille, jonka pienillä mutkaisilla teillä eksyimmekin hieman. Palattuamme "kotiin" söimme yllättävän hyvää kukkakaalia kuorrutettuna. Vaihdettuamme Feresia-puvut päälle lähdimme Tostrandin leirille. Siellä söimme taas ja täysillä vatsailla tanssimme puoli tuntia. Yleisö oli todella vastaanottavainen ja eli mukana. Mahtavien aplodien jälkeen tanssimme vielä Nuuskapolkan encorena. Opetimme myös yleisölle muutamia tansseja. Muutamien sadeepisaroiden ropistessa auton tuulilasiin ajoimme "kotiin" vaihtamaan vaatteita. Noin tunnin kuluttua tapasimme muita suomalaisia ja unkarilaisia tanssijoita keskustassa. Ilta kului rattoisasti istuskellessa ja syödessä paikallisessa ravintolassa, joka oli ainoa auki oleva paikka. Puolenyön aikaan lähdimme "kotiin" ja juttelimme "perheemme" nuorten kanssa myöhään yöhön.

Mari + Katri

(Tostrandin leirillä oli unkarilaisia, puolalaisia, slovakeja ja myös vantaalaisia, joiden kanssa olimme jutelleet jo lentokoneessa.)

Perjantai 16.7.1993

Herätys oli karkea! Verhot riuhtaistiin auki ja kirkas valo tulvahti huoneeseen. Kellon ollessa n. 9.30 raahauduimme eilisiltaisesta valvonnasta riutuneina ylös.

Aamupalan syötyämme Kati & Anu hyökkäsivät meille. Katselimme Viganó-ryhmän esitystä videolta.

Sen jälkeen lähdimme kaikki yhdessä ratsastamaan. Anun uskaltauduttua ensimmäisenä hevosen selkään lauhkea koni muuttui vikuroivaksi hevoiseksi, joka paiskautui seinää päin jättäen Anun jalan seinän ja hevosen väliin kahdesti. Vikuroinnin jälkeen paikalle tuotiin toinen hevonen, jonka selkään Jenni, Niina ja Katikin uskaltautuivat.

Ratsastuksen jälkeen meidät vietiin kävelyille kukkulalla oleville raunioidille. Sanonta "huipulla tuulee" osoitautui oikeaksi.

Antoisan kävelyretken jälkeen menimme syömään Anun ja Katin luokse. Syötyämme lähdimme "kotiin" vaihtamaan vaatteita ja valmistautumaan esitykseen.

Kokoonnuimme tanssitalolle klo 16.00 ja sieltä lähdimme bussilla Sôshartyan'iin esiintymään. Esitys meni kerrankin ilman pahempia mokia ja yleisö oli haltioissaan. Tanssiopetuksen jälkeen menimme, yllätys, yllätys, syömään.

Lähdimme bussilla sateen saattelemana kohti Salgótarjánia. Illan vietimme kaupungilla...

Jenni + Niina

(Ruokapaikka oli päiväkodissa ja tapasimme myös kaupungin pormestarin. Yhteiskuvaa otettaessa tuli erilaisia hymyily ehdotuksia, kuten "cheese", "muikku" ja pienimmän matkalaisen keksimänä "kananliha")

Lauantai 17.7.1993

Ensimmäisen hyvin nukutun yön jälkeen (edellisistä kiitos kukoille & kirkonkelloille) nousimme pirteinä aamiaispöytään, jossa lapset odottelivat meitä niikuin ennenkin. Päivän yhteisenä ohjelmana, ei kuitenkaan pakollisena, oli yhteinen retki paikalliselle ulkoilualueelle, jonne auringon paistessa kirkkaalta taivaalta mekin suunnistimme.

Aamupäivän kuluessa porukkaa alkoi ilmestyä paikalle ja ohjelma-alueella oli vapaata. Me ja muutamat muut lähdimme erään unkarilaismiehen johdattelamana kipuamaan kohti korkean kukkulan huippua. Hikisen taipaleen jälkeen huipulle päästyämme näimme upeiden maisemien lisäksi paikallisen laskettelurinteen sekä Unkarin ja Slovakian rajavuoret.

7

JATKUU SIVULLA 10

Kuin vierii virta, aavikolla tuuli puhaltaa,
niin päivistäni tänään taas päivä katoaa.
Mut milloinkaan en murehtinut ole päivää kahta:
en päivää, joka jäi jo taa, en päivää tulevaa.

Omar Khaijam: Teltantekijä

Elämänhiekkään painan
itseni kokoisen jäljen.

Ennenkuin rajan voi ylittää, sille on saavuttava.
Nään tapahtuikin, syyskuun alussa.
Mitä sydämellisimmät kiitokseni, Myyrmäen tanhu-
poppoolle, Matille, Sirpalle, Viljalle kuin myöskin
isojen tyttöjen ryhmälle.

KIITTÄEN

Oija

OSTETAAN / MYYDÄÄN PALSTA

MYYDÄÄN:

* Yksi käsinnnyplätty Helsingin Pitäjän puvun

tykkimyssyn pitsi hinta: 250 mk

Tiedustelut: Kati Taivainen 8764316

* Itsetehty 1- vuotiaan kansanpuku hinta: 40 mk

Tiedustelut: Jaana Salmivaara 3461749

* Vaaleat tanhukengät kokoa 36 sekä mustat

tanhukengät kokoa 35 hinta: á 80 mk

Tiedustelut: puh. 893069

* * * * *

LASTEN PIKKUJOULUJUHLAT

Myyrmäessä

Torstaina 16.12 klo 18.30

Iso-Myyrin nuorisotilassa

Hakunilassa

Päivämäärä ilmoitetaan myöhemmin

HARJOITUKSET ALKAVAT:

TI 11.01.1994

TO 13.01.1994

Alas päästyämme saimme herkullista grilliruokaa, jota perheemme olivat valmistaneet patikkaretkemme aikana. Iltapäivän pois lähtöön asti viihdytimme itseämme pelaamalla sulkista ja jutustelemalla muita mukavia.

Illan pimentyessä ajoimme 20 kilometrin päässä olevaan diskoon. Diskon ainoat suomalaiset otettiin sydämellisesti vastaan. Saimme jopa käydä DJ:n kopperossa valitsemassa mielilevyjämme, joita DJ sitten soitti. Disko ei pahemmin poikennut vastaavasta suomalaisesta.

Aamuyön tunteina hiivimme väsyneinä sänkyihimme nukkumaan.

Heli + Sanna

Kello on 6.40 aamulla, tavarat on juuri saatu pakattua ja koko yö on valvottu.

Viimeinen päivä, aamulla herätys 9.00 ja isän tekemälle aamiaiselle (munia, tomaattia ja leipää), miksi isät aina paistavat munia aamiaisella.

Raahaudunme kansainväliselle torille, josta voi ostaa kaikkea aina Ladan osista rintaliiveihin, mutta me etsimme vain yhtä pienenpienää sormusta ja sitä kun ei sitten löydy, ei sitten millään. No ~~monen~~ mekin "isän" tutun omistamaan matkamuistokauppaan, sieltähän se sitten löytyykin.

Matkalla pienen kylään nimeltä Hollokö, isä kertoo meille kaikista matkalla sattuneista kuolemista johtaneista onnettomuuksista (jokaisesta on tienvarrella muistona risti), pakokauhu alkaa hiljalleen vallata mieleemme.

Perillä kylässä menemme tutun omistamaan matkamuistokauppaan, jossa meidän oletetaan ostavan yhtä jos toistakin tarpeetonta. Kiertelemme hetken ja poikkeamme kahville ja syömään erään "hyvän ystävän" omistamaan ravintolaan. Täytyykö heidän tuntea kaikki?

Pysähdymme ostamaan pieneltä sievältä mummolta pienen sievän liinan (mummo tosin osottautui jälkeinpäin täydeksi roistoksi kyniessään minulta yhdestä pienestä liinasta 500 forinttia). Herttaisesti hymyillen poistumme kylästä muutamaa tuhatta forinttia köyhemmänä!

Seuraavaksi on vuorossa sauna, joka on tosin kylmä!

Illanvietto alkaa virallisesti 19.00, mutta kukaan ei saavu paikalle ennen 20.30. Noin klo 21.00 kaikki ovat jo paikalla, muutaman unkarilaisen

kansantanssin (joita suosittelemme painonvartijoiden laihdutusohjelmaan) jälkeen alkaa disko. Kaikki riehuvat kuin mielipuolet lattialla ja taustalla pauhaa "I know what I want and I want it now..." Biisist ja tanssijat vaihtuvat, lämpötila sisällä on n. 30°C. Nopeat techno-biisit vaihtuvat hitaisiin ja muutama yhteenkietoutunut pari lükkää hitaasti lattialla. Salamavalot välähtelevät ja tunnelma on herkästynt. Kuitenkin pian, aivan liian pian ilmoitetaan illan olevan ohi; siitä vain, hyvästi ja näkemiin.

Aamun sarastaessa kävelemme pitkin katuja koirien haukkuessa peräänme.. Näin on aika jälleen tehnyt tehtävänsä ja muuttanut illan tapahtumat herkeksi, kultaisiksi muistoiksi. Huomenna on taas aika palata takaisin normaaliin elämään ja jättää kaikki tämä taaksemme voidaksemme siihen jälleen palata...

Lähdimme hiipimään hiljaa kohti yläkertaa ... shh ... Johanna, suu kiinni! Avasin oven, joka avautui hiljaa naristen paljastaen pimeään huoneiston. Voi hel ... ti, avain ei suostu irtoamaan lukosta. Voi .. no niin, sitten vain turvalukko kiinni ja voila.

On pakko alkaa **pakata** ja siivota huone, olen niin väsynyt... Johanna nukutaan nyt puoli seitsemään asti, joohan. Mä panen kellon soimaan, jotta ehditään ajoissa.

Syömme hiljaisuuden vallitessa, kukaan meistä ei halua ajatella lähtöä. Kannamme laukut hitaasti autoon, ne tuntuvat niin painavilta. Tanssitalolla on jo suurin osa ystäivistämme. Tunnelma on haikean odottavainen, onhan meillä edessämme kokonainen päivä Budapestissä. Halauksia, lahjoja, lupauksia vaihdetaan kyynelten valuessa pitkin poskiamme. Miksi meidän täytyy lähteä? Katson bussin ikkunasta monien niin rakkaiden kasvojen ja heilauttavien käsien katoamista horisontin taa.

Yritän lukea, turhaan. En pysty noin vain unohtamaan sitä kaikkea, joka minulla juuri hetki sitten oli. Hyvästit ovat aina vaikeita, mutta samalla ne ovat lupaus tulevasta, alku uudelle.

Budapestiin saavuttaessa lämpöä on ainakin +30°C ja kuuma kosteus ympäröi meidät liimaten vaatteet nihkeinä kiinni ihoomme. Budapestissä kiertelemme kaupoissa tekemässä enemmän tai vähemmän tärkeitä ostoksia. Kolme uskollista ihailija seurasi meitä n. puoli tuntia ennenkuin me ovelaila harhautuksella onnistuimme heidät karkoittamaan.

Rattoisaa iltaa vietimme hotellissa nauraen, kirjoittaen ja jäätelöstä nautiskellen. Koska kello on jo 1.30 yöllä ja olen ainut huoneessa hereillä oleva, luulen että on paras lopettaa.

Tia + Johanna

On tiistai 20.7., takana paljon kokemuksia, jälleennäkemisen iloa jäähyväisten surua, mutta on aika palata Suomeen. Ilta Budapestissa venyi tämän päivän puolelle ja tieto kotiinpaluusta masensi mielialat. Matkalaukkuja perässä raahaten valuimme hotelliin aulaan ja sieltä lentokentälle menevään bussiin klo 10.00. Viimeiset fornitit tuhlatiin lentokentällä pikaisesti ennen koneen 12.25 määrättyä lähtöaikaa.

Lento sujui pienen kauhun vallassa, kiitos ilmaquoppien, mutta koneen henkilökunta oli ystävällistä ja yllätys, yllätys, englanninkielentaitoisia. Helsinkiin laskeuduimme onnellisesti 15.27.

Matkalaukkujen löytyessä ja tullitarkastuksesta selviytyneenä kokoonnuimme piiriin, jossa totesimme, että ystävyys ei raukene vaan kestää ainiaan, ja niinhän se on.

Kiitos Matti Lankiselle ja Sirpa Laaksolle matkan järjestämisestä..
KOSKA LÄHDETÄÄN UUDESTAAN?

Kati + Anu

Lapsi- ja varhaisnuorisotoimikunnan vetäjä: .

Matti Lankinen

852 1693
puh. ~~853 1864~~

Muut lasten ohjaajat:

Sirpa Laakso

852 1693
puh. ~~853 1864~~

Jaana Salmivaara

puh. 346 1749

Pirre Ylinen

puh. 847 502

Kati Taivainen

puh. 876 4316

SEURAN PUHEENJOHTAJA

Jorma Pessi

puh. 846 394

SIHTEERI

Markku Moilanen

puh. 876 7491

TALOUDENHOITAJA

Seija Hukkanen

puh. 542 802

Lassevalyjoajia myös:

Katri Joutsenäinen p. 845 968

Hanna - Riikka Vuorinen p. 853 145

Kati Taivainen ja Jaana Salmivaara